

EL PIJAMA MÀGIC

La història que vaig a contar-vos segur que us lleva la son, encara que quan llegiu el títol sembla que aneu a caure en un somni dolç. Ben pensat, segur que us lleva la son i, a més, us condueix i us transporta al món dels somnis. Tot començà la nit dels Reis, encara podem rebobinar la història i començar-la el dia que li vam escriure la carta als Reis.

Encara estic sentint les paraules de la mare:

- Són mals temps, hem de pensar amb el cap, mirar bé quines coses volem demanar. Enguany sols podrem demanar un regalet, una cosa que realment ens satisfaga i ens faça paper. Juguines en teniu massa i els Reis també estan en "CRISI". Si no heu feu així, potser els Reis s'enfadaran i us portaran carbó, o alló que ells consideren que us hàgeu guanyat.

Quina martingala amb la maleïda parauleta de tan sols cinc lletres: C-R-I-S-I-. Per tot arreu l'escoltàvem: a l'escola amb la meua tutora, a la tele, a tothora la senties a tots aquells senyors que ixen mudats i que mai paren de parlar, i a ma casa també, els meus pares la diuen molt sovint, sobretot quan eixim a passejar: Atenció que estem en crisi. CRISI, CRISI... Quina bogeria que tenen els majors! La maleïda parauleta començava a fastidiar prou. Aleshores, com anava contant-vos, va arribar l'hora d'escriure la carta als Reis. Era complicat, perquè sols una coseta, i damunt, que em fera paper... Però si a casa teníem una muntonada de revistes de propaganda de juguines, i jo ja me n'havia triat tres superxules! Com era possible que sols puguera demanar-me'n una? El meu germanet i jo ens ho parlàvem:

- Però si els Reis ens ho regalen, i a nosaltres no ens costa dinerets. Els Reis no tenen mai crisi, sols demanen que ens portem bé i que treiem bones notes...

A més el tete i jo ens havíem esforçat a muntó...

- Ben pensat, escriuré la carta i demanaré dues cosetes- vaig decidir-. Tancaré la carta per a que la mare no se n'adone i, total, dues cosetes no fan mal a ningú. Bona idea! Necessite dos jocs per a la Wii: un sobre construir cases, i així el Rei estarà content, perquè m'ensenyarà a construir, i un altre joc de ball, és que vull aprendre perquè és tan difícil... Visca! Ja ho tinc clar.

I així va ser com el meu germà i jo vam escriure la nostra carta. Ell sí que va fer cas a la mare i va demanar una coseta: un conte especial de Nadal, no es refiava massa del què li deia. "Allà ell" vaig pensar jo. Devanits i il.lusionats esperàvem ansiosos el dia que havia de passar la burreta pel nostre poble per a poder donar als emissaris la nostra carta. I així va ser com el dia dos de gener, ben acompanyada per la banda dels dolçainers, arribava la burreta de Bellreguard. Totes les xiquetes i xiquets estàvem devanits, sols ens quedava preparar la palla i les garrofes per al desitjat dia, la Nit dels Reis. Faltaven tres dies. La veritat era que en aquestes festes de Nadal havia gaudit molt: havia anat de casa en casa, ara dinant, ara sopant, amb uns

familiars, amb uns altres... M'alçava amb l'oloreta dels polvorons i els massapans. El meu germà i jo preferíem el torró de xocolata, estava tan bo!

Tots els dies hi havia una desfilada de dolços per damunt la taula del menjador. També teníem l'arbre de nadal tot enllumenat, amb la seua estrela fugaç, que des d'allà dalt semblava que ens vigilava al mateix temps que tenia cura de nosaltres, un arbre que cada any tenia més ornaments, perquè sempre el decorem amb records de la nostra infantesa, records que tenim guardats el meu germà i jo des que anàvem a l'escoleta: angelets i campanetes pintats per nosaltres, felicitacions nostres de cada any... més que l'arbre de Nadal, ja semblava l'arbre dels records, però tant s'hi valia, perquè mon pare, ma mare, el meu germà i jo, gaudim molt quan el muntem tots junts i rellegim i repassem any rere any tots aquests records...

Rèiem molt observant com pintàvem i escrivíem quan erem més menuts, i mon pare sempre ens diu que és la prova de com passa el temps i nosaltres anem creixent i ells van fent-se majors. A mi m'entra una mica de llastimeta però mon pare diu que així és la vida, i l'hem d'acceptar i que en les nostres mans està aprofitar el temps que la vida ens dóna. Jo no l'entenc massa, sols pense que vull créixer però al mateix temps m'entra alegria perquè pense en tots els regals que em portaran el Pare Noel i els Reis. Finalment va arribar el dia cinc de gener, la Nit dels Reis. Quan es va fer de nit vam observar que la finestra estava mig oberta, les garrofes i la palla havien desaparegut, i baix del nostre arbre estaven els regals... els Reis havien vingut. Vaig obrir el meu regal i no era per a res ninguna de les coses que jo havia demanat: era un pijama.

Me'n vaig anar al llit enfadat i me'l vaig haver de posar per estrenar-lo. Vaig tancar els ulls i em va transportar a un país molt llunyà que es deia Tino, i vaig veure molts xiquets tristos, vaig anar a preguntar perquè estaven tristos i em varen contestar que tenien molta gana, que feia ja setmanes que no havien menjat. Les paraules d'aquells xiquets em van fer sentir molt malament i em vaig despertar i vaig anar corrent al llit on estaven la meua mare i el meu pare. La mare em preguntà que em passava i l'ho vaig contar tot, em va dir que anara a dormir, i així vaig fer. En tancar els ulls vaig tornar a un altre lloc molt llunyà que es deia Hunter i vaig veure uns altres xiquets tristos i em torní a arrimar però aquests xiquets i xiquetes no estaven tristos perquè no tenien per a menjar, aquests estaven tristos perquè tots els seus familiars havien mort a la guerra.

Em torní a despertar i vaig pensar : "ha sigut un mal son, pensa en una altra cosa i dormiràs tranquil"... però no va ser així; el meu somni em va transportar a un altre lloc del qual no recorde el nom però torní a veure més nens i aquests nens em van dir que estaven tristos perquè no tenien roba i en aquell moment me'n vaig adonar: els Reis m'havien portat un pijama màgic que em feia veure com patien els xiquets arreu del món mentre jo tenia de tot i que m'havien portat aquest pijama perquè em feia falta, per adonar-me'n que allò important no eren les coses superficials sino

l'amor, el menjar, la família, i una casa... Un poc trist, vaig intentar dormir una altra vegada i aquesta vegada sí que vaig poder dormir i somiar amb coses bones. Al dia següent a l'hora de desdejunar ho vaig explicar tot a la mare i els meus pares es van posar molt contents de què hagués reflexionat sobre allò que havia d'haver demanat des d'un principi.